

Förord

Larsmo kyrka byggdes år 1787. Kyrkobyggnaden i den österbottniska skärgården är en pärla. Bygget var en prestation av församlingsborna. Något väsentligt saknades ändå. Det skulle dröja mer än sextio år innan en altartavla fyllde den ram som sattes dit redan från början. Penningkistan var nämligen tom. Tystnaden talar, så också en tom tavelram.

Som kyrkoherde i Larsmo församling åren 1988–2003 kom jag ofta att reflektera över altartavlan och dess budskap, men också över hur det kunde ha känts att som församlingsbo år efter år möta en tom tavelram. Jag kom aldrig ifrån tanken att kanske det funnits en väggmålning där tidigare. Tavlan i dag omges ju av väggmålningar. Jag fick hjälp av kyrkvaktmästaren och församlingsrådets viceordförande att ta ner altartavlan. Och vad fann vi? Bara grånade bräder. I sextiotvå år hade församlingsborna i Larsmo alltså blivit påmind om att något saknades på grund av brist på ekonomiska medel.

När altartavlan hade varit på plats i 150 år skrev jag en fiktiv berättelse som jag läste upp vid en församlingkväll. Den här texten, nu avsevärt kompletterad, baserar sig på den berättelsen. Jag har tagit mig konstnärlig frihet att låta den dag församlingen fick sin altartavla ge reflektioner över frågeställningar som tavlan och dess omgivande konstverk aktualiserar. Berättelsen är alltså

helt fiktiv men har en historisk ram. De historiska uppgifterna finns nämnda i slutet av boken. Några händelser från min egen tid i församlingen är också inbakade i berättelsen.

Jag ser boken som en andlig vägledning, en själavårdsbok som, trots att den handlar om en bestämd kyrkobyggnad, riktar sig till alla, oberoende av var man har sin kyrkbänk eller om man är helt utan.

Som en kuriositet kan nämnas att journalisten Alf Snellman också har skrivit om Larsmo kyrkas altartavla. Hans deckare *Ansikte mot ansikte* berör också en tom tavelram, men då är tavlan stulen. Våra böcker är helt oberoende av varandra, men visst kan det vara av intresse för den som läser min fiktiva berättelse att sedan fördjupa sig i Alf Snellmans bok, eller varför inte också vice versa.